

KOMPETENCE

Užívání jazyka, včetně učení se jazyku, představuje úkony prováděné lidmi, kteří si jako jednotlivci a jako členové společnosti rozvíjejí rejstřík kompetencí, a to jak **kompetencí obecných** tak obzvláště **kommunikativních jazykových kompetencí**. Užívají kompetence, které mají k dispozici v různých **kontextech** a za různých **podmínek a omezení**, aby se zapojili do **jazykových činností** obsahujících **jazykové procesy**, jejichž cílem je vytvářet či přijímat **texty** vztažené k **tématům** v určitých **oblastech užívání jazyka**, a přitom aktivizují ty **strategie**, které se zdají nejvhodnější pro úspěšné provedení **úloh**. Monitorování těchto úkonů účastníky procesu vede k posílení nebo pozměnění jejich kompetencí.

- různé výše uvedené dimenze jsou navzájem propojeny ve všech formách užívání jazyka a učení se jazyku
- každý akt učení se jazyku nebo vyučování se nějakým způsobem týká každé z těchto dimenzí
- **ale:** cíl jazykového učení a vyučování a tudíž i hodnocení se může zaměřit jen na určitou komponentu nebo její součást (ostatní komponenty jsou pak chápány jako prostředky k dosažení cíle nebo jako aspekty, které lze zdůraznit při jiných příležitostech, nebo jako komponenty za daných okolností nepodstatné)
- tvrzení, že vše je vzájemně propojeno, neznámá, že tyto cíle nelze navzájem od sebe odlišovat

PŘÍLOHA

1.2

(rozstříhat, vložit do obálky, účastníci přiřazují termíny a jejich definice)

Kompetence

jsou souhrnem znalostí, dovedností a vlastností, které jedinci umožňují provádět určité úkony.

Obecné kompetence

jsou ty, které nejsou specificky jazykové, ale kterých se využívá při nejrůznějších úkonech, včetně jazykových činností.

Komunikativní jazykové kompetence

jsou ty, které člověku umožňují jednat s využitím specifických jazykových prostředků.

Kontext

označuje konstelaci událostí a situačních faktorů (fyzických i jiných), do kterých jsou akty komunikace zasazeny. Z hlediska jedince mohou být tyto faktory vnější i vnitřní.

Jazykové činnosti

představují zapojování komunikativní jazykové kompetence jedince do určité oblasti užívání jazyka v průběhu zpracovávání (receptivního a/nebo produktivního) jednoho či více textů za účelem provedení úlohy.

Jazykovými procesy

se rozumí řetězec procesů, neurologických a fyziologických, zapojených do produkce a recepce mluveného a psaného textu.

Text

je jakýkoliv jazykový projev (mluvený a /nebo psaný) vztahující se k určité oblasti užívání jazyka, který se v průběhu provádění úlohy stává konkrétní jazykovou činností, jež je buď podpůrným prostředkem, nebo cílem, výsledným produktem nebo procesem.

Oblast

označuje sféru společenského života, ve které členové společnosti fungují. Byla zvolena kategorizace vyššího řádu, jež omezuje tyto sféry na hlavní kategorie důležité pro učení se jazyku či vyučování jazyka a jeho užívání. Jedná se o oblast vzdělávací, pracovní, veřejnou a osobní.

Strategie

je jakýkoli organizovaný, účelný a řízený sled úkonů zvolených jedincem k provedení úlohy, kterou si předsevzal vykonat nebo se kterou se musí vyrovnat.

Úloha

je definována jako jakékoli účelné jednání považované jedincem za nutné k tomu, aby dosáhl kýženého výsledku v kontextu řešení určitého problému. Jde o závazek, který má být splněn, nebo cíl, kterého se má dosáhnout. Tato definice pokrývá celou řadu úkonů, jakými jsou třeba stěhování skříně, psaní knihy, zajišťování určitých podmínek při domlouvání smlouvy, hraní karet, objednávání jídla v restauraci, překládání textu v cizím jazyce nebo příprava třídního časopisu prostřednictvím skupinové práce.

PŘÍLOHA
1.3
(OHT)

Od znalostí a dovedností ke kompetencím

Společné referenční úrovně: globálně pojatá stupnice

Zkušený uživatel	C2	Snadno rozumí téměř všemu, co si vyslechne nebo přečte. Dokáže shrnout informace z různých mluvených a psaných zdrojů a přitom dokáže přednést polemiku a vysvětlení v logicky uspořádané podobě. Dokáže se spontánně, ale velmi plynule a přesně vyjadřovat a rozlišovat jemné významové odstíny i ve složitějších situacích.
	C1	Rozumí širokému rejstříku náročných a dlouhých textů a rozpozná implicitní významy textů. Umí se plynule a pohotově vyjadřovat bez zjevného hledání výrazů. Umí jazyka užívat pružně a efektivně pro společenské, akademické a profesní účely. Umí vytvořit srozumitelné, dobře uspořádané, podrobné texty na složitá témata, čímž prokazuje ovládnutí kompozičních útvarů, spojovacích výrazů a prostředků koheze.
Samostatný uživatel	B2	Dokáže porozumět hlavním myšlenkám složitých textů týkajících se jak konkrétních, tak abstraktních témat včetně odborně zaměřených diskusí ve svém oboru. Dokáže se účastnit rozhovoru natolik plynule a spontánně, že může vést běžný rozhovor s rodilými mluvčími, aniž by to představovalo zvýšené úsilí pro kteréhokoliv účastníka interakce. Umí napsat srozumitelné podrobné texty na širokou škálu témat a vysvětlit své názorové stanovisko týkající se aktuálního problému s uvedením výhod a nevýhod různých možností.
	B1	Rozumí hlavním myšlenkám srozumitelné vstupní informace (input) týkající se běžných témat, se kterými se pravidelně setkává v práci, ve škole, ve volném čase atd. Umí si poradit s většinou situací, jež mohou nastat při cestování v oblasti, kde se tímto jazykem mluví. Umí napsat jednoduchý souvislý text na témata, která dobře zná nebo která ho/ji osobně zajímají. Dokáže popsat své zážitky a události, sny, naděje a cíle a umí stručně vysvětlit a odůvodnit své názory a plány.
Uživatel základů jazyka	A2	Rozumí větám a často používaným výrazům vztahujícím se k oblastem, které se ho/jí bezprostředně týkají (např. základní informace o něm/ní a jeho/její rodině, o nakupování, místopisu a zaměstnání). Dokáže komunikovat prostřednictvím jednoduchých a běžných úloh, jež vyžadují jednoduchou a přímou výměnu informací o známých a běžných skutečnostech. Umí jednoduchým způsobem popsat svou vlastní rodinu, bezprostřední okolí a záležitosti týkající se jeho/jejích nejnaléhavějších potřeb.
	A1	Rozumí známým každodenním výrazům a zcela základním frázím, jejichž cílem je vyhovět konkrétním potřebám, a umí tyto výrazy a fráze používat. Umí představit sebe a ostatní a klást jednoduché otázky týkající se informací osobního rázu, např. o místě, kde žije, o lidech, které zná, a věcech, které vlastní, a na podobné otázky umí odpovídat. Dokáže se jednoduchým způsobem domluvit, mluví-li partner pomalu a jasně a je ochoten mu/jí pomoci.

